

Daniels Bog - Nummer hundrede og syv

Den profetiske fortælling: Fra Jeroboam til Josija og genoprettelsen af de gamle stier

Jeff Pippenger

2024-02-29

I 1844 trak De Forenede Staters protestanter sig tilbage fra milleritbevægelsen og indtog deres profetiske stilling som en datter af Babylon, sådan som det blev forbilledliggjort ved, at Jeroboam indførte et forfalsket tilbedelsessystem, da hans ti nordlige stammer skilte sig fra Judas sydlige rige. Jeroboams to guldkalve, den ene i byen Betel (der betyder „Guds hus“/Kirke) og den anden i Dan (der betyder dom/Stat), var et forbillede på det falske system af Kirke og Stat, som er et forbillede på De Forenede Stater. Alle elementerne i Jeroboams forfalskede kirke-statssystem var udformet efter netop den samme struktur, som blev fremstillet i Arons oprør. Således var Jeroboams forfalskede tilbedelsessystem et billede på Arons forfalskede tilbedelsessystem.

Jeroboams forfalskede system repræsenterede det gudskyndelsessystem, som protestantismen opretholdt, da den skilte sig fra den første engels bevægelse og blev en datter, eller et billede af det romerske dyr, pavedømmet. Ved selve indstiftelsen af Jeroboams forfalskede system trådte en profet fra Juda frem imod hans alter og falske gudskyndelsessystem. I 1844, ved selve begyndelsen af den rolle, som det frafaldne protestantisme indtog ved at indstifte et gudskyndelsessystem fremstillet som Roms datter, gik milleritterne ved tro ind i det himmelske helligheds allerhelligste og erkendte sabbatten, og udgjorde således en profetisk irettesættelse af Roms døtre, som valgte fortsat at overholde tegnet på Roms myndighed — søndagsgudskyndelse.

Judas profet, som trådte frem imod Jeroboam, fremsatte dér og da en profeti.

Og han råbte imod alteret ved Herrens ord og sagde: O alter, alter! Så siger Herren: Se, der skal fødes en søn til Davids hus, Josija er hans navn; og på dig skal han ofre præsterne fra offerhøjene, dem som brænder røgelse på dig, og menneskeknogler skal brændes på dig. Og han gav samme dag et tegn og sagde: Dette er det tegn, som Herren har talt: Se, alteret skal sprænges, og asken, som er på det, skal udøses. 1 Kong. 13,2-3.

Profetien indeholdt fordoblingen af ordet „alter“. En fordobling af et ord eller et udtryk i profetien repræsenterer et symbol på den anden engels budskab og identificerer således året 1844, da den anden engel ankom, og protestantismen faldt og blev en datter af Babylon. Samtidig gav profeten et tegn, ligesom milleritterne i 1844 genkendte sabbattens tegn. Da Jeroboam truede profeten i de følgende vers, blev hans hånd lammet; derved henvises der til Babylons mærke, som påtvinges enten panden eller hånden, og som, når det modtages åndeligt, gør et menneske åndeligt vanført for evigheden.

For denne undersøgelses formål behandler vi den forudsigelse, som profeten fremsatte, idet han identificerede, at „et barn skal fødes Davids hus, Josija ved navn; og på dig skal han ofre højdernes præster, som brænder røgelse på dig, og menneskeknogler skal brændes på dig.“ Josija betyder

„Guds grundvold“ og repræsenterer Adventismens grundvolde, som blev bygget i selve den historie, der er forbilledliggjort ved Jeroboams indvielse af sit falske gudsyndelsessystem. Over det falske gudsyndelsessystem, som Jeroboam indførte, skulle Josija straffe de præster, som gik i spidsen for den forfalskede tilbedelse.

Profeten adlød ikke Herrens befaling om ikke at vende tilbage ad den vej, han var kommet, til Jeroboams indvielse, og om ikke at spise eller drikke i Betel. Da han spiste den løgnagtige profet i Betels mad, blev han fremstillet som et symbol på den død, der ville komme over dem, som efter 1844 ville vælge at vende tilbage til og spise af det frafaldne protestantismes læresætninger og falske profetiske metoder, som repræsenteret ved oprøret i 1863. Dødslejet for dem, der gjorde oprør i 1863, ville være det samme dødsleje som den løgnagtige profet i Betels. Dødslejet for den frafaldne protestantisme var historien fra 11. august 1840 frem til 1844, da de, Guds tidligere udvalgte folk, blev forbigået og blev Roms døtre. Det laodikeiske adventismes dødsleje vil ligeledes være mellem den dato, da den mægtige engel steg ned den 11. september 2001, sådan som det var sket i 1840, og timen for det store jordskælv, der repræsenterer den snart kommende søndagslov.

Den 11. september 2001 begyndte beseglingen af de hundrede og fireogfyrre tusinde, og englen begyndte at bevæge sig gennem Jerusalem og sætte et mærke på panden af dem, som sukker og klager over de vederstyggeligheder, der begås i landet (De Forenede Stater) og i menigheden (laodikeisk adventisme). Den 11. september 2001 blev fædrenes synder, repræsenteret ved Ezekiels fire vederstyggeligheder, til nærværende prøvende sandheder i den beseglingsproces, som da begyndte.

Prøven i 1863 berørte grundvoldene for den milleritiske bevægelse, som de var repræsenteret ved de „syv tider“ i Tredje Mosebog seksogtyve, der var blevet forkastet i 1863. Prøven indebar en villighed eller uvillighed til at vende tilbage til Jeremias gamle stier for at finde hvilen i den sene regn. Prøven i 1888 var budskabet til den laodikæiske menighed, således som det blev fremført af ældsterne Jones og Waggoner, hvilket også var budskabet om retfærdiggørelse ved tro.

I 1856 nåede budskabet til Laodikea først frem til milleritbevægelsen, og det nåede frem sammen med det forøgede lys om de „syv tider“, men både den erfaring, som er fremstillet ved lægemidlerne i budskabet til Laodikea, og budskabet i den profetiske historie blev forkastet i 1863. Erfaringen blev fremstillet ved synet (mareh) af „tilsynekomsten“, og synet (chazon) af den „profetiske historie“, som begge blev forkastet. Begge disse syner havde fundet deres opfyldelse den 22. oktober 1844, og nitten år senere blev de begge forkastet, for Jesus identificerer altid enden med begyndelsen.

Den 11. september 2001 blev prøven fra oprørene i 1863 og 1888 igen en prøvende sandhed, for de var begge forbundet med Jeremias' gamle stier. På den dato ankom budskabet om sildigregnen, og prøven fra 1919 ankom også, for i 1919 blev det falske evangelium om en Kristus, som er blottet for enhver profetisk relevans, fremsat som et forfalsket budskab om „fred og tryghed“. Da den mægtige engel i Åbenbaringen kapitel atten steg ned den 11. september 2001, blev versene et til tre opfyldt, og versene et til tre repræsenterer budskabet fra „den første røst“.

”Hvorfra kommer det ord, som jeg angiveligt har udtalt, at New York skal skylles bort af en flodbølge? Dette har jeg aldrig sagt. Jeg har sagt, idet jeg så de store bygninger rejse sig der, etage efter etage: ’Hvilke frygtelige scener vil ikke finde sted, når Herren rejser sig for at ryste jorden med vældig kraft! Da vil ordene i Åbenbaringen 18,1–3 blive opfyldt.’ Hele det attende kapitel i Åbenbaringen er en advarsel om det, der kommer over jorden. Men jeg har ikke fået noget særligt lys med hensyn til, hvad der skal komme over New York, kun at jeg ved, at de store bygninger dér en dag vil blive styrtet omkuld ved Guds magts vending og omvæltning. Ud fra det lys, der er blevet givet mig, ved jeg, at ødelæggelse er i verden. Ét ord fra Herren, én berøring af hans mægtige kraft, og disse vældige bygningsværker vil falde. Der vil finde scener sted, hvis rædsel vi ikke kan forestille os.” Review and Herald, 5. juli 1906.

Med ankomsten af engelen i Åbenbaringen atten begyndte sildigregnen at falde, og den »profetiske debat«, som er fremstillet i Habakkuks bog kapitel to, tog sin begyndelse. Debatten drejede sig om to metoder til at forstå Bibelens profetier samt om et falskt og et sandt sildigregnsbudskab. Debatten ender, når den »anden røst« i Åbenbaringen atten ankommer og tilkendegiver begyndelsen på Guds udøvende dom over det moderne Babylon og kalder Guds andre hjord ud af Babylon. Ankomsten af den anden røst markerer afslutningen på historien om beseglingen af de hundrede og fireogfyrr tusind, som er fremstillet ved den fjerde vederstyggelighed, der igen repræsenterer den fjerde og sidste generation af laodikeisk adventisme som bøgende sig for solen ved den snart kommende søndagslov.

Dødslejet for det frafaldne protestantisme, mellem englens nedstigning og den lukkede dør i 1844, var et forbillede på dødslejet for det laodikeiske adventisme mellem englens nedstigning og den lukkede dør ved den snart kommende søndagslov. Profeten fra Juda blev begravet i den samme grav som den løgnagtige profet fra Betel, og da kong Josija indledte sin reform, stod han foran netop den grav. Reformationen under kong Josija, hvis navn repræsenterer „Guds grundvolde“, begyndte, da Gud begyndte at lede sit folk i de sidste dage tilbage til grundvoldene den 11. september 2001. Hans reform var begyndt, da arbejdet med at genoprette templet blev taget op.

Og det skete i kong Josijas attende regeringsår, at kongen sendte Shafan, Azaljas søn, Meshullams søn, skriveren, til Herrens hus og sagde: Gå op til ypperstepræsten Hilkija, for at han kan opgøre det sølv, som er bragt ind i Herrens hus, og som dørvogterne har indsamlet fra folket. Og lad dem overgive det i hænderne på dem, der udfører arbejdet, dem, der har tilsyn med Herrens hus; og lad dem give det til dem, der udfører arbejdet i Herrens hus, for at udbedre skaderne på huset, til tømmerne og bygmesterne og stenhuggerne, og til at købe tømmer og tilhuggede sten til at istandsætte huset. Dog blev der ikke krævet regnskab af dem for de penge, som blev overgivet i deres hånd, fordi de handlede trofast. Og ypperstepræsten Hilkija sagde til skriveren Shafan: Jeg har fundet lovbogen i Herrens hus. Og Hilkija gav bogen til Shafan, og han læste den. Og skriveren Shafan kom til kongen og aflagde kongen beretning og sagde: Dine tjenere har samlet de penge, som fandtes i huset, og har overgivet dem i hænderne på dem, der udfører arbejdet, dem, der har tilsyn med Herrens hus. Og skriveren Shafan meddelte kongen og sagde: Præsten Hilkija har givet mig en bog. Og Shafan læste den op for kongen. Og det skete, da kongen havde hørt ordene i lovbogen, at han sønderrev sine klæder. Og kongen bød præsten Hilkija og Ahikam, Shafans søn, og Akbor,

Mikajas søn, og skriveren Shafan og Asaja, en af kongens tjenere, og sagde: Gå hen og spørg Herren for mig og for folket og for hele Juda om ordene i denne bog, som er fundet; for stor er Herrens vrede, som er optændt imod os, fordi vore fædre ikke har adlydt ordene i denne bog, så de handlede efter alt det, som er skrevet om os. 2 Kongebog 22:3–13.

Forudsigelsen om, at et barn skulle fødes med navnet Josija, identificerer den 11. september 2001, da den mægtige engel steg ned og ledte sit folk i de sidste dage tilbage til de gamle stier. Denne nedstigning var blevet forbilledligt fremstillet ved den samme engels nedstigning den 11. august 1840. Begge nedstigninger markerede en opfyldelse af en profeti om islam. Den historiske skikkelse, hvis navn er forbundet med på forhånd at identificere og offentliggøre den forudgående forudsigelse om opfyldelsen af islams tidsprofeti, som findes i Johannes' Åbenbaring kapitel ni vers femten, var Josija.

I begge englens nedstigninger i Åbenbaringens kapitel ti eller atten er navnet „Josija“ markeret. Josiah Litch frembar budskabet om islam, som blev opfyldt den 11. august 1840, og den 11. september 2001 blev profetien om fødslen af et barn ved navn Josija, som var blevet fremsat af den ulydige profet i Jeroboams historie, opfyldt i laodikeisk adventisme, idet englen ledte sit sidste-dages folk tilbage til den grundlæggende historie, hvor konfrontationen mellem den ulydige profet og Jeroboam havde mødt sin opfyldelse. Det bibelske vidnesbyrd identificerede en forudsigelse om en kommende Josija, og da den historie, som den ulydige profet var et forbillede på, blev gentaget i 1844, blev hans forudsigelse af navnet atter indsat i den profetiske fortælling.

Den 11. september 2001 førte Løven af Judas stamme sit sidste-dages-folk tilbage til Jeremias' gamle stier, som repræsenterede de seksogfyrre år, hvori Pagtens Engel havde opført et tempel, som Han pludseligt skulle komme til den 22. oktober 1844. Josias havde opdaget Moses' forbandelse, da han indledte arbejdet med at istandsætte templet. De et hundrede og fireogfyrre tusindes værk fremstilles af Esajas som et genoprettelsens værk.

Og de skal opbygge de gamle ruiner, de skal genrejse de tidligere ødelæggelser, og de skal istandsætte de øde byer, de ødelæggelser, som har varet gennem mange slægtled. Esajas 61:4.

Josias værk med at udbedre og genoprette templet er det værk, som Esajas identificerer som udført af Guds folk i de sidste dage, for alle profeterne taler mere om de sidste dage end om de dage, hvori de levede. Dette værk blev også forbilledligt fremstillet ved dem, som drog ud af Babylon på Ezras tid.

For vi var trælle; men vor Gud har ikke forladt os i vor trældom, men har vist os miskundhed for Persiens kongers øjne, for at give os nyt liv, for at oprejse vor Guds hus og istandsætte dets ødelæggelser og for at give os en mur i Juda og i Jerusalem. Ezra 9:9.

Det værk, som blev udført af Ezra, blev fuldbyrdet, da de var kommet ud af Babylon, og det repræsenterer det tempelgenoprettelsesværk, som Josija udførte, det værk, som af Esajas identificeres som Guds folk i de sidste dages værk, og det begyndte den 11. september 2001. I Åbenbaringen identificerer Johannes også dette værk.

Og den røst, som jeg havde hørt fra himlen, talte atter til mig og sagde: Gå hen og tag den lille bog, som er åben i hånden på engelen, der står på havet og på jorden. Og jeg gik hen til engelen og sagde til ham: Giv mig den lille bog. Og han sagde til mig: Tag den og æd den; og den skal gøre din bug bitter, men i din mund skal den være sød som honning. Og jeg tog den lille bog af engelens hånd og åd den; og i min mund var den sød som honning; og så snart jeg havde ædt den, blev min bug bitter. Og han sagde til mig: Du skal atter profetere for mange folk og nationer og tungemål og konger. Og der blev givet mig et rør, som lignede en stav; og engelen stod der og sagde: Rejs dig og mål Guds tempel og alteret og dem, som tilbeder deri. Men forgården uden for templet skal du lade ude og ikke måle den; thi den er givet til hedningerne, og den hellige stad skal de nedtræde i toogfyrretyve måneder. Og jeg vil give mine to vidner magt, og de skal profetere i tusind to hundrede og tresindstyve dage, klædt i sæk. Åbenbaringen 10:8–11:3.

I dette afsnit repræsenterer Johannes milleritterne, som havde spist det budskab, der var i englens hånd, da Han steg ned den 11. august 1840, men som også havde lidt den bitre skuffelse den 22. oktober 1844. Stående ved den bitre skuffelse i 1844 fik Johannes at vide, at han, som et symbol på Guds folk i de sidste dage, måtte gentage den erfaring, der blev fremstillet ved 1840 til 1844, og således pege frem mod den 11. september 2001 og frem til den snart kommende søndagslov. Han fik at vide: „Du må atter profetere for mange folk og nationer og tungemål og konger“, hvilket repræsenterer, at hele verden bliver oplyst, når englen stiger ned i Åbenbaringen atten, når historien i Åbenbaringen kapitel ti gentages — „linje på linje.“

I forbindelse med at identificere den historie, som ville blive gentaget, når Guds folk i de sidste dage atter profetere, fik Johannes besked på at „rejse sig og måle“ Guds tempel. Hans „måling“ blev specifikt identificeret, for han var blevet anbragt i året 1844, hvor hans mave blev gjort bitter ved skuffelsen den 22. oktober. Han fik besked på at måle templet, men at udelade forgården, om hvilken han blev underrettet om, at den repræsenterede hedningernes tid, hvor de ville nedtræde forgården i et tusind to hundrede og tres år. De tusind to hundrede og tres år endte i 1798. Johannes skulle begynde sin måling i 1798 og udelade de foregående tusind to hundrede og tres år, hvor det åndelige tempel og det åndelige Jerusalem var blevet nedtrådt. Han stod ved skuffelsen i 1844, så fra 1798 til 1844 er der seksogfyrre år. Disse seksogfyrre år repræsenterer templet.

Da Johannes, ligesom Guds folk i de sidste dage skulle profetere igen, således som de havde gjort fra 1840 til 1844, ville de begynde, da englen steg ned ved opfyldelsen af en profeti om islam. Deres gerning med at profetere igen ville kræve et arbejde med at måle templet, og dette arbejde ville repræsentere en undersøgelse af de „gamle stier“, hvilket var den historie, der fremstilles ved „templet“, som begyndte ved endetiden i 1798 og endte med den store skuffelse i 1844. Da de begyndte deres arbejde med at undersøge Jeremias' gamle stier, som er Johannes' „tempel på seksogfyrre år“, blev Moses' forbandelse fundet i det murbrokker, der lå spredt over hele templet, og forudsigelsen om den Josias, som skulle komme, blev opfyldt. Josias' gerning identificeres også igen af Esajas:

Og de, som udgår fra dig, skal genopbygge de gamle ruiner; du skal genrejse grundvoldene fra mange slægter; og du skal kaldes: Den, som udbedrer bruddet, den, som genopretter stierne, så

man kan bo der. Esajas 58:12.

Guds folk i de sidste dage skulle genoprette de „stier, hvor man kan bo“, som er Jeremias' „gamle stier“. De skulle genopbygge de gamle ødesteder, således som arbejderne i beretningerne om Josija og Ezra udførte det. De skulle anvende metodologien „linje på linje“, for de skulle ikke blot „genoprejse“ adventismens grundlæggende historie, som er repræsenteret ved templet på seksogfyre år, men ved at gøre dette skulle de „genoprejse mange slægters grundvolde“. De skulle erkende, at enhver reformbevægelse repræsenterer et grundlæggende værk, at „linje på linje“ identificerer de sidste dages grundvolde fra 1798 til 1844. De skulle udbedre „bruddet“, og bruddet repræsenterer den første revne i et kar eller i en mur, som åbner vejen for yderligere ulykke. Det „brud“, som skulle udbedres, var oprøret i 1863.

Da Josija ankom den 11. september 2001, vendte Guds folk i de sidste dage tilbage til Jeremias' gamle stier og begyndte at opmåle milleritternes historie. De opdagede »bruddet«. De identificerede sandheden om juvelerne i Millers drøm, idet de byggede »de gamle øde steder«. De opdagede »de syv tider«, således som Josija havde gjort, og de genoprettede sandheden om Tredje Mosebog seksogtyve og oprejste således »de tidligere ødelæggelser«. Da de genoprettede den »første« og den »sidste« ødelæggelse i Tredje Mosebog seksogtyve, erkendte de dernæst, at den ene endte i 1798 og den anden i 1844. Således var deres værk med at oprejse de tidligere ødelæggelser selve den »målestok«, som blev givet til Johannes, og som gjorde det muligt for ham at opmåle templet.

Løven af Judas stamme førte sit folk tilbage til de gamle stier, så de kunne finde budskabet om den sene regn, og budskabet om den sene regn er Islams budskab i det tredje ve. Da de omsider opdagede Habakkuks to hellige tavler, sådan som de er fremstillet ved pionerdiagrammerne fra 1843 og 1850, så de, at grundlaget omfattede Åbenbaringens ottende kapitels „tre veer“, og at det andet ve var blevet afsluttet i den grundlæggende historie, hvor Milleritemplet var blevet opført. De erkendte dernæst, at forståelsen af reglen om profetiers trefoldige anvendelse allerede tidligere var blevet fastlagt af Løven af Judas stamme, for at de, når de vendte tilbage til Jeremias' gamle stier, kunne genkende „hvilen og vederkvæggelsen“, som er budskabet om den sene regn i det tredje ve, og som identificeres og stadfæstes med de to vidner i det første og andet ve.

Vi vil fortsætte dette studie i den næste artikel.

"Fjenden søger at aflede vore brøders og søstres sind fra arbejdet med at berede et folk til at bestå i disse sidste dage. Hans spidsfindigheder er udtænkt for at lede sindene bort fra tidens farer og pligter. De regner det lys for intet, som Kristus kom fra himlen for at give til Johannes for sit folk. De lærer, at de scener, som ligger lige foran os, ikke er af tilstrækkelig betydning til at fortjene særlig opmærksomhed. De gør sandheden af himmelsk oprindelse virkningsløs og berøver Guds folk deres tidligere erfaring og giver dem i stedet en falsk videnskab."

„Så siger Herren: Stil jer på vejene og se jer for, og spørg efter de gamle stier, hvor den gode vej er, og vandr på den.“ Jeremias 6:16.

"Lad ingen søge at rive grundvoldene for vor tro bort—de grundvolde, som blev lagt ved begyndelsen af vort værk gennem bønfuldt studium af Ordet og ved åbenbaring. På disse

grundvolde har vi bygget i de sidste halvtreds år. Mennesker kan mene, at de har fundet en ny vej, og at de kan lægge en stærkere grundvold end den, der er lagt. Men dette er et stort bedrag. Ingen kan lægge nogen anden grundvold end den, der er lagt.

”Tidligere har mange påtaget sig at opbygge en ny tro, at grundfæste nye principper. Men hvor længe bestod deres bygning? Den faldt snart, for den var ikke grundlagt på Klippen.

“Måtte ikke de første disciple også møde menneskers udsagn? Måtte de ikke lytte til falske teorier og derpå, når de havde gjort alt, stå fast og sige: ‘Ingen kan lægge anden grundvold end den, som er lagt’? 1 Korintherbrev 3:11.

”Så skal vi holde vor tillids begyndelse fast og urokkeligt indtil enden. Ord med kraft er blevet sendt af Gud og af Kristus til dette folk for at føre dem ud fra verden, punkt for punkt, ind i det klare lys af den nærværende sandhed. Med læber rørt af hellig ild har Guds tjenere forkyndt budskabet. Det guddommelige ord har sat sit segl på den forkyndte sandheds ægthed.”
Testimonies, bind 8, 296, 297.